

Un cacic afable

Fernando Giner, president de la Diputació de València i alcalde de Vallada, és avui la peça clau del PP per mantenir representada la reacció blavera. Sense suports plurals dins del partit, la seua carrera ha estat marcada pel populisme declarat, el tracte paternalista i proper, el rerefons arcaic i l'intercanvi constant de favors. Ell és la dreta eterna d'avui, i la seua gestió respon essencialment a uns interessos: els seus.

Si hi ha alguna cosa que empenya Fernando Giner és que els seus el creguen traïdor. “Giner ha estat decisiu perquè el blaverisme estiguera representat en aquest invent anomenat Acadèmia Valenciana de la Llengua, fent de pont entre els desitjos de Zaplana, quasi l'únic valedor de Giner dins del PP, i el sector integrista que s'oposava a l'Acadèmia de Zaplana”, diu un company de l'activitat política. “Giner, que arriba al PP via Unió Valenciana [UV] publicita l'Acadèmia com un organisme que vigila les essències del valencianisme folclòric, i això el reducte blaver més extrem ho odia. I al president de la Diputació això li dol, perquè ell és vertaderament blaver”, postil·la.

Hi ha qui pensa, no obstant això, que aquesta creença fervorosa en el regionalisme és impossible en un home que era falangista *español*. “Però és una evolució lògica, no és només la maniobra d'un oportunista hàbil —apunta un altre polític que el coneix des de fa dècades—, ell no necessita els diners; i no és especialment ambiciós, ni viu obsessionat pel poder; però té l'olfacte de saber desenvolupar el paper que necessita la dreta.” “Fernando és la representació més clara de la reacció que, hàbilment, i amb un tracte populista i actual, s'adequa a les necessitats del poder, i en trau profit”, afegix. Profit per a ell, i també per a la gent propera, perquè Fernando Giner ha procurat envoltar-se d'assessors amics en la Diputació que contraresten els nuls suports interns que té en la institució. Giner és un polític forà a les estructures del PP, que entén la Diputació com un objecte per fer màrqueting de les seues idees. Així considera també l'alcaldia del poble de Vallada (la Costera), càrrec que exerceix amb majoria absoluta. El seu poble el gestiona amb mà amistosa, però ferma, i sempre com a ell li sembla. Una estratègia de formal ca-

pataç que li permet fer el que vol creant-se més amics de conveniència que enemics mortals. “Pensa que l'església i el blaverisme són poders fàctics, i equilibra sobre les bones relacions que manté amb els seus representants la falta de suport orgànic que pateix dins del partit”, afirma un advocat del seu poble. Com tothom, coincideix a dir que Giner sempre ha estat un home al servei de la peça de força més sòlida. Per això, el seu ídol és Zaplana. Tot i que en altres temps ho va ser José Antonio Primo de Rivera.

El magisteri de Falange. Vallada és un municipi que té prop de 3.000 habitants. És un poble auster on la religiositat té una presència profunda. L'Església sempre ha estat l'única organització al marge de l'administració municipal i la dreta és “nacionalcatòlica i tradicionalista”. Al si d'una família de Vallada, de la dreta catòlica de tota la vida, va nàixer fa 48 anys Fernando Giner. Els pares tenien una botiga de teixits i roba, i compartien amb els germans un taller de cistelleria, que es convertiria en fàbrica de mobles de vímet. El seu pare, arribaria a ser jutge de pau de Vallada. Un oncle seu, alcalde. I un altre, director a les escoles del poble. Entre els tres representaven el poder municipal.

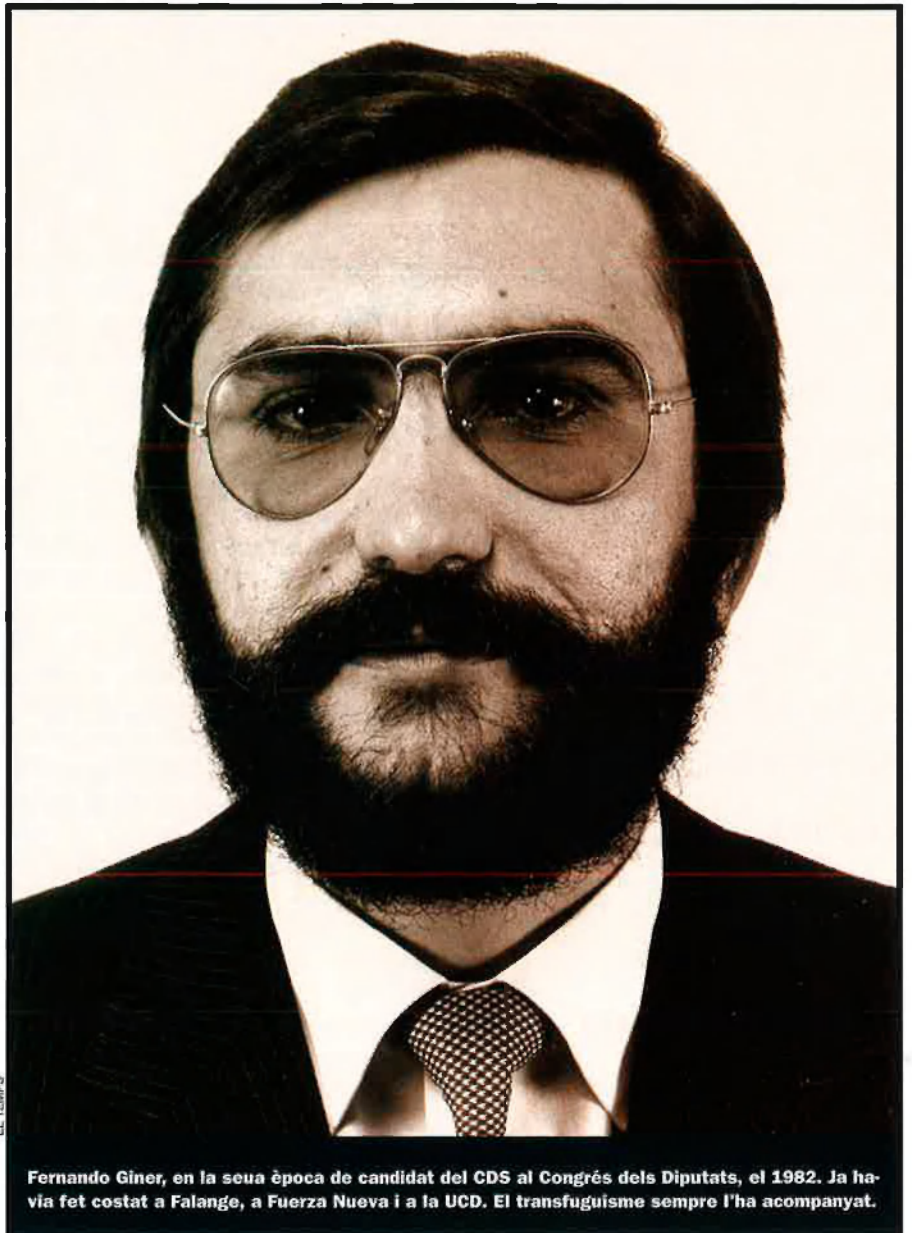
En aquest ambient va créixer Giner. La política com a promoció personal assequible era una opció que sempre havia vist de prop. I de jove, va ser delegat del Frente de Juventudes de Falange a Vallada. “Ell era joseantonianista —diu un veí seu— i, en els temps més durs, acudia a València a participar en actes contra la llibertat.” Impulsor de diversos homenajes locals a José Antonio Primo de Rivera, Giner, però, no va estudiar dret, sinó magisteri. Es féu professor d'EGB, i també director de col·legi. Però les possibilitats polítiques pesaven més, i, encara amb poca visió estratègica, es va presentar per Falange al Congrés de Diputats a

les eleccions generals de 1977. Era el número 4 per València. “El míting de rigor el va fer vestit de camisa blava”, recorda un veí que va assistir a aquella arenga.

Amb el fracàs de Falange, el jove Fernando queda fora de joc i examina opcions. Durant un temps simpatitza amb Fuerza Nueva. Però, ja amb certa visió de futur, al 1980 ingressa en UCD i forma l'agrupació del partit de Vallada. Amb Giner ingressaran altres militants que l'acompanyaran en el seu transfuguisme envers posteriors formacions, sempre amb la voluntat d'adequar-se a les necessitats conjunturals de la dreta.

L'any 1982 es converteix en diputat a les Corts Valencianes. En distintes ocasions manifesta el seu respecte solemne i total per la figura d'Adolfo Suárez, “perquè sembla que té debilitat per qui mana”, reconeix un antic polític socialista que el coneix des de la joventut. Es casa amb una jove de Montesa, el poble del costat de Vallada, i té dues filles. La religiositat continua impregnant el nucli familiar.

Potser la seua devoció per Suárez, i molt probablement l'abisme a què s'abocava UCD, fan que Giner trasllade la seua militància al CDS, el nou partit de Suárez, el setembre del 1982, poc temps després de ser elegit diputat. Sembla haver oblidat els dies de Falange, i, en un escrit periodístic, manifesta que es trasllada al CDS perquè és un partit de “centre-centre”, “i això és el que necessita Espanya”. Llavors aprofita l'oportunitat i se situa com a tercer candidat en la llista al Congrés de Diputats en les eleccions generals d'octubre del 1982. Els resultats electorals fan obvi que el CDS no és la millor opció, i aleshores Giner orienta tota la seua tenacitat cap al benefici propi. De fet, l'any 1983, i encara en el CDS, ell i altres amics es presenten a les eleccions municipals amb la candidatura independent “Unidad Valladina”. El menyspreu a un CDS abans tan venerat encara es farà més patent en les eleccions municipals de l'any 1987: després d'haver confeccionat la candidatura del CDS, encapçalada per ell mateix, Giner, que ja havia mantingut tractes amb UV; i amb el seu líder, Vicent González Lizondo, dona de baixa tots els militants del CDS... i passa a

Fernando Giner, en la seua època de candidat del CDS al Congrés dels Diputats, el 1982. Ja havia fet costat a Falange, a Fuerza Nueva i a la UCD. El transfuguisme sempre l'ha acompanyat.

Com a candidat de Falange, l'any 1977 “va fer el míting de rigor vestit amb camisa blava”, recorda un veí

encapçalar la candidatura d'UV. Fernando Giner es converteix en alcalde de Vallada, càrrec que manté fins avui.

“Alcaldades” en la Diputació. “I aleshores va començar a fer *alcaldades*”, comenta un representant de l'oposició política. “Per exemple, en l'Ajuntament es va envoltar d'amics i coneixuts, que, quan arriben eleccions, empenyen els veïns cap al vot; és molt amic de fer favors. Cal entendre que quan arriben eleccions, s'espera que el que rep el favor sàpiga tornar-lo.” “Com a alcalde, acostuma a fer poc de cas de la llei –indica un representant del PSPV.

VICENTE A. JIMÉNEZ

En la seua cursa pel poder Giner no s'ha estat de fer el salt. D'UCD al CDS, del CDS a UV i d'UV al PP. Un llargu successió de moviments estratègics que li han donat molts fruits.

local-, perquè ell és el *jefe*". Així, l'oposició socialista ha encetat més d'una dotzena de contenciosos legals contra l'alcalde.

Per exemple, han denunciat que un arquitecte de l'Ajuntament va falsificar la certificació de la concessió d'una obra perquè no existia contracte, i el Tribunal Superior de Justícia va condemnar Giner a pagar costes processals per no facilitar la documentació municipal exigida pels socialistes. Fernando Giner també ha hagut de declarar al jutjat acusat de falsetat de document públic. I ha hagut de reconèixer davant el jutge que va encarregar una obra sense plec de

**Amb pocs suports
interns dins del
PP i la Diputació,
en el seu viatge
al poder Giner
s'ha acompanyat
d'amics i coneguts**

condicions, projecte ni supervisió. Però aquesta classe de denúncies contra càrrecs públics no acostumen a prosperar per la via penal, i acaben vehiculant-se a través del procediment contenciós administratiu. Les distintes sentències anul·len la concessió d'obra, però com que l'obra ja ha estat executada, en la pràctica no tenen conseqüència real. Per tant, Giner ha quedat poc esguitat per tota una llarga llista de presumptes irregularitats.

Tan poc esguitat que el poder que l'alcaldia li ha donat en la zona de la Costera i la Canal de Navarrès li va permetre deixar UV quan era evident que el partit anava a quedar com un satèl·lit davant de la força que anava guanyant el PP. El salt el va fer d'un dia per l'altre, justament l'any 1995, quan el PP guanya per primera vegada les autonòmiques. De nou, Giner, que era diputat a les Corts Valencianes per UV, feia gala de bona previsió política. Lizondo, en el míting que aquell any va efectuar en Vallada, va acusar Giner de tot allò amb què es podia acusar una persona. Però el fet és que el PP va triomfar, i Giner amb ell. El traspàs de Giner al PP va arribar acompanyat del de cinquanta importants militants més d'UV, fonamentals per a la preeminència del poder popular en la Costera. L'escàndol va traspalsar UV, però Giner i els seus sabien molt bé el que feien.

Ja era diputat per UV, i continua sent-ho com a membre del PP. L'any 1999, en pagament per favors, Zaplana eleva Giner a la presidència de la Diputació de València. Substitueix Manuel Tarancón, que feia ombra a Zaplana i que volia dotar la institució d'una política diferencial. Giner no fa ombra al Gran Eduardo, ni ho pretén. Giner, en canvi, fa d'ogre per a Zaplana quan ha de fer-ho, i ho fa bé. Giner nega la plaça de bous de València a Acció Cultural per sistema per als actes del 25 d'Abril, i insulta els milers i milers de persones que acudeixen a aquests actes; paral·lelament, subvenciona amb 38 milions de pessetes la blavera Real Academia de Cultura Valenciana, i amb 12 milions el més blaver encara Lo Rat Penat.

Publica llibres reaccionaris, i empenta la caverna a abraçar l'Acadèmia de la

VICENTE A. JIMÉNEZ

El 1999 Fernando Giner va jurar el càrrec de president de la Diputació de València, substituïnt Manuel Tarancón. Des d'aleshores aquesta institució s'ha mostrat bon fidel als desitjos del president valencià. Ha nogaat l'ús de la plaça de bous de València a Acció Cultural del País Valencià mentre subvencionava amb 50 milions de pessetes dues entitats secessionistes.

Giner ha fet de la Diputació de València una institució a la seua mesura

Llengua. Vol crear una mena de Poble Espanyol en Bétera, però a la valenciana, que es diria "Parque de los pueblos", i on farà esclatar tot el folclorisme possible per atraure l'electorat blaver. Al mateix temps, elimina del seu costat enemics com el vicepresident de la Diputació, Antonio Lis, i intenta contractar de manera irregular personal que li és favorable (hi ha almenys vuit decrets de personal de Diputació de Giner anul·lats pels jutges). El fet és que Fernando Giner s'ha creat una institució a la seua mesura, i no hi ha dubte que li fa un gran paper al màxim mandatari valencià, Eduardo Zaplana.

Què més pot demanar un antic falangista? Què més pot demanar Zaplana?

Joan M. Oleaque

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A.

**busca
Promotor/a**

per a Catalunya, País Valencià i les Illes Balears

(Envieu el currículum a EL TEMPS, Av. Baró de Càrcer, 40-13a.

46001 València. Referència S.M.)